

"Iedere weblogger had een mening over Fred...."

Er klonk een koor van politiek correcte, dus salonsocialistische verontwaardiging tussen 2006 en 2011 onder het merendeel van de webloggers van het Volkskrantblog waar Fred van der Wal een prominente plaats in nam als schrijver en beeldend kunstenaar mten aanzien van zijn fotos en weblogs. Hij werd door politiek correcte links draaiende melkzure webloggers een literaire terrorist genoemd, een luizige, pluizige nietsnut, een subsidievreter, een kutbikker, een slechte echtgenoot en een nog slechtere vader, een waardeloze prul van een kunstenaar, een vuile schoft, een gore viespeuk, een drugs addict, een misdadige psychopaat die in een psychiatrische kliniek of een gevangenis thuis hoorde. Sommige linkse kritikasters die zelf weinig presteerden op het Volkskrantblog, onder wie de Rotterdamse beeldend kunstenaar R. B., richtte maanden lang zijn giftige pijlen op Fred van der Wal en riep de Volkskrantbloggers op massaal protest aan te tekenen bij de hoofdredactie van de Volkskrant. Rotterdamse kunstariësten zijn van huis uit altijd al tegen Amsterdammers.

Pikant detail: Misja, Fred's dochter maakte hem opmerkzaam in 2006 van het bestaan van het VKblog. Al snel had hij 4000 lezers per dag, hetgeen resulteerde in meer dan een miljoen page views per jaar. Het feit dat Fred van 2007 – 2021 meer dan anderhalf miljoen downloads van zijn weblogs op de Basic Publishing Site op zijn naam kan schrijven wekte ongeloof, afgunst en woede op bij minder begaafde webloggers, die nauwelijks tot niets publiceerden. Gelezen of niet, iedere weblogger had een mening over Fred. Na 2009 begon de auteur/beeldend kunstenaar zijn weblogs in boekvorm uit te geven. Bibliotheken maakten soms bezwaar het aan te schaffen. Maar de meeste lezers en webloggers wilden met eigen ogen zien hoe pornografisch, fascistisch, nazistisch, cultuuranarchistisch, sadomasochistisch en nihilistisch de weblogs waren.

De argeloze auteur/kunstschilder ontving een niet-aflatende stroom hatemails en diverse gefrustreerde lezers begonnen een stalking- en haat campagne. Het ging zelfs zo ver dat een vijandig gezinde Friese weblogger aankondigde dat hij op 'verzoek van de politie top zijn dossier met weblogs van Fred van der Wal zou overhandigen, dan zou justitie de auteur vervolgen'. De Fries zette een weblog op waar content van Fred werd gekopieerd en van beledigend, hatelijk commentaar werd voorzien. Een andere webloggers zou met een volle bus gevuld met de Friese Hooivorken brigade naar mijn Franse adres komen om mijn kasteel in de hens te zetten.

Regelmatig haalden de beeldende kunst en de boekwerken van Fred van der Wal, alsmede de auteur, de kolommen van menig krant en magazine. En hij besepte al snel dat er geen betere verkoopstrategie was dan het pseudo-pornografische werk dat hij jaren lang presenteerde. Eén ding is zeker: geen succes is groter dan een succès de scandale, zoals de Fransman zegt. De hamvraag blijft natuurlijk waarom de weblogs van van der Wal zo'n grote schok in het linkse Volkskrant milieu veroorzaakte dat hij van een aantal bloggers jaren lang tegenwerking kreeg. Zo waren daar een of meer webloggers die beweerden dat ze 'fotos en documenten' in handen zouden hebben die doodsb bedreigingen aan onbekenden door Fred van der Wal bevatten. Een verbale aanval van een blogger van de vrouwelijke kunne op Fred leek bedoeld om haar extreem groen linkse medestanders te gerieven. Waarschijnlijk zijn deze 'fotos en documenten van doodsb bedreigingen' gefraudeerd' door een onbekende. Webloggers die het fatsoen en de ethiek hoog in het vaandel zeiden te hebben publiceerden onder de naam Fred van der Wal zo nu en dan beledigende teksten. Een mislukte kunstenaar uit het Zuiden des lands stuurde beledigende mails uit mijn naam aan collegae, musea en galeriehouders.

Amsterdam en zelfs de provincie, waren in 2006 al lang gewend aan choqueren, het merendeel liet zich niet zo snel op de kast jagen, behalve de politiek correcte links draaiende melkzure aanhangers van splinterpartijtjes. In de eerste plaats heeft het rumoer rond kunstenaar Fred, naar men zegt, met zijn voorkeur voor bizarre seks te maken, waar de auteur zegt specialist van jongs af aan op dat gebied te zijn. Daarbij schreef hij alles onverbloemd op, soms met veel zelfspot. Meer dan wie ook introduceerde hij over bizarre seksuele afwijkingen in de Nederlandse VKblog literatuur. En dan was er volgens een aantal ruim gesubsidieerde kunstenaars nog zijn schaamteloze zelfpromotie, die mislukte kunstenaars o-zo-ordinair vonden. Veel aanstootgegender en onontkoombarder leek te zijn geweest dat hij vooral promotie maakte voor zichzelf als Golden Wonderboy en zijn beeldend werk. In de weblogs was te lezen hoe hij van jongsaf aan een verschoppeling was, een schoffie dat opgroeide voor galg en rad. Vraag hem of Fred van der Wal steeds maar niet ouder wordt en zijn antwoord luidt: 'Ik heb het eeuwige leven. Dat lees ik namelijk in de Bijbel. Wie het Woord bewaart, die heeft wat. Ik word dus niet oud, ik ga altijd maar door zoals nu met de zegen achterna.'

Homo-en bisexuele sex, sadomasochistische praktijken, geweld, je struikelt erover in de Volkskrantweblogs van Fred van der Wal, tussen 2006 en 2012. Hij gebruikte de literatuur voor zaken waar door de gemiddelde kunstenaar nog nooit zo ondubbelzinnig voor waren gebruikt. Voor pornografie, bizarre seksuele elementen en sadistisch geweld, geuit in de one liner: 'Gooi de beuk er effe in bij je kleine zusje tot ze begint te balken als een ezel!' resulteerde in aangiftes door diverse webloggers bij de politie, die op niets uit liepen. Geen wonder dat men vanaf het begin geprobeerd heeft hem het kunstenaarsplanstoen uit te duwen. Hij werd ten onrechte van plagiaat beschuldigd, van racisme, fascisme, pedofilie, homo- en bisexualiteit en last but not least sadomasochisme en travestie. Nadrukkelijk presenteerde hij zich regelmatig als a-cultureel en anarchist.

Interesses van de kunstenaar waren popart, nieuwe figuratie, pop- en jongerencultuur, karate, het opnemen van populaire genres in zijn weblogs, het met voeten treden van de grens tussen high brow en low brow culture. Bij van der Wal's instelling tov kunst in de zestiger jaren hoorde ook dat hij van mede-kunstenaars geen hoge pet op had. Dat waren slappe, verwende jongetjes uit academische milieus met baarden, artistieke luizebossen op open sandalen of analfabeten. In Kennemerland tussen 1965 en 1967 noemde de fijnbesnaarde kunstenaars, alpinot pet dragers op Solexen in het gunstigste geval hem een kunst nozem.